

Ve jménu Boha milosrdného, slíbeného.

- 1 Alif lám rá! Toto jsou Pisma zjevného znamení,
- 2 seslali jsme je jako Korán arabský — snad budete rozumět!
- 3 Tím, že ti zjevujeme tento Korán, vyprávíme ti příběh nejkrásnější, zatímco dříve bys věru jedním z těch, kdož o tom neměli tušení.
- 4 Hle, pravil Josef otci svému: „Oče můj, spatřil jsem ve snu jedenáct hvězd, slunce i měsíc a zřel jsem, jak přede mnou se klaní.“
- 5 I odpověděl otec jeho: „Synáčku můj, nevyprávěj bratřím svým sen svůj, jinak proti tobě úklady nastojí, vždyť satan je člověka nepřítel zjevný.“

40. Odpovědi

111

A v příbězích jejich je věru mnoho příkladů pro ty, kdož rozumem jsou obdařeni. A není to příběh vymyšlený, nýbrž potvrzení toho, co již předcházel, a podrobné vysvětlení všeho, správné vedení i milosrdenství pro lid věřící.

- 6 A takto si tě Pán tvůj vyvolal a záhady tě vykládat naučí a tak přiznám svou vůči tobě i rodu Jakubovu završit, stejně jako již dříve ji dovršil vůči tvým dvěma předkům, Abrahamovi a Izákov. Pán tvůj věru vševedoucí je i moudrý.“
- 7 A stali se Josef a bratři jeho znanenými pro ty, kdož se tážl.
- 8 Hle, řeekli bratři jeho: „Josef a bratr jeho jsou věru otcí našemu milější než my, ačkoli jedno příbuzenstvo jsme — a otec náš je věru v bludu zjeveném.“
- 9 Zabme tedy Josefa nebo jej vzdalme ze země a tvář otcova se rozzáří jen pro nás a my potom se lidmi bezúhonnými staneme.“
- 10 Pravil jeden z nich: „Nezabijme Josefa, nýbrž vhodné jej do hlubin studny a nějací cestující jej pak vysvobodí, učiníme-li tak.“
- 11 A řeekli: „Oče náš, proč nám nedůvěřuješ ohledně Josefa, vždyť my věru jsme jeho rádci upřímnými.“
- 12 Pošli jej zitra s námi, ať povyrazí se a pohraje si a my budeme na něj dobrý pozor dávat!“
- 13 Odpověděl: „Rmnout mě, že jej odvádíte, a mám strach, že by jej vlk mohl sežrat, zatímco vy se nebudete o něj starat.“
- 14 Řekli: „Kdyby jej měl sežrat vlk, když je náš takový houf, bylo by to s námi velmi špatné!“
- 15 A když s ním odešli a domlouvali se, že vhodí jej do hlubin studně, vnikli jsme mu: „Ty zpravíš je o tomto činu jejich ve chvíli, kdy nebudou tušit, oč jde.“
- 16 A vrátili se navečer s pláčem k otcí svému a řeekli: „Oče náš, odešli jsme, abychom závodili v běhu a nechali jsme Josefa u věcí našich a sežral jej vlk. Ale ty nám neuvěříš, i kdybychom hovořili pravdu.“
- 18 A předložili jeho košili, na níž byla krev falešná; i zvolal otec jejich: „O nikoliv, to duše vaše vás svedly ve věci té — leč trpělivost je překrásná a

- u Boha je třeba hledat útěchu před tím, co mi namlouváte.“
- 19 A přišli cestující a poslali muže svého, aby nacerpal vody; když pak vhodil měch svůj do studny, vykřikl: „Dobrá zpráva! Tady je nějaký hoch!“ A vzali jej do zajetí jako zboží a Bůh dobře věděl, co dělají.
- 20 Prodali jej pak za nízkou cenu několika dirhamů odpočtaných a byli v tom zdrženi.
- 21 A pravil ten Egypťan, který jej koupil, manželce své: „Uči jej slušným ubytováním, možná že nám bude užitečný anebo jej za vlastního syna přijmeme.“ Takto jsme usadili Josefa v zemi té, abychom jej naučili záhady vykládat. Tak Bůh včetně dovršuje dílo své, ale většina lidí to neví. A když pak dosáhl dospělosti, darovali jsme mu moudrost a vědění, neboť takto Mý odměňujeme ty, kdož dobro konají.
- 23 A snažil se jej ta, v jejíž domě byl, svět a zavěla dveře všechny a řekla mu: „Poď sem!“ I zvolal Josef: „Bůh mě chrání! On je mým Pánem a uštědřil mi překrásný pobyt. Vždyť hříšníci věru nebudou blaženi!“
- 24 A byla by podlehla vášni své a i on byl by podlehl, kdyby byl neviděl důkaz od Pána svého. A takto jsme od něho odvrátili špatnost a smilstvo, neboť on patřil k Naším služebníkům upřímným.
- 25 A oba běželi jako o závod ke dveřím a roztrhla košili jeho na zádech; u dveří pak potkali jejího manžela, i vykřikla: „Jak odměněn má být ten, jenž chtěl se dopustit špatného na rodině tvé, ne-li vězením či trestem bolesným?“
- 26 I zvolal Josef: „To ona mne sváděla.“ A došvéděl pak svědek z rodiny její: „Je-li košile roztržena vpředu, tedy ona pravdu říká a on ze lhářů je jedním.“
- 27 Však je-li košile vzadu roztržena, tedy lže ona a on je pravdomluvný.“

- 28 A když manžel uviděl, že košile vrazu je roztržena, zvolal: „Tohle je věru jeden z vašich ženských úkladů, vždyť lest vaše jistě je nesmírná!“
- 29 Josefe, odvrát mysl svou od toho a ty, ženo, pros za odpuštění viny své, neboť jsi vskutku žena hříšná!“
- 30 A říkaly ženy v městě tom: „Velmožova žena sváděla mladého sluhu svého, jenž vzbudil lásku vášnivou v ní. A věru ji vidíme ve zjevném poblouznění.“
- 31 Když uslyšela jejich pomluvy lstivé, poslala k nim a připravila pro ně pomeranec a každé z nich pak dala náž. Pak zvolala: „Vejděte k nim, Josefe!“ A když jej spatřily, nadchly se jim tak, že až ruce své si počezaly a vykřikly: „Chraň nás Bůh, to smrtelník věru nemůže být ani, to anděl jest vznešený!“
- 32 Pravila: „Toto je ten, kvůli němuž jste mne hanily. Vskutku jsem jej sváděla, avšak on svodům odolal. Jestliže však nyní nesplní to, co poručím, bude věru uvězněn a stane se opovrženým.“
- 33 I zvolal Josef: „Pane můj, vězení je mi milější než to, k čemu mne vyzývají. Jestliže ode mne neodvrátíš úklady jejich, zatoužím po nich a z nerozumných budu jedním.“
- 34 I vyslyšel jej Pán jeho a odvrátil od něho úklady jejich — a On jistě je slyšeti i vševědouce.
- 35 Později, když viděli znamení, se jim uzdálo, aby jej na čas uvěznili.
- 36 A spolu s ním přišli do vězení dva mladci a jeden z nich prohlásil: „Viděl jsem se ve snu, jak víno vytlačuji.“ A druhý pravil: „Viděl jsem se ve snu, jak nesu na hlavě chleby, z nichž klovou ptáci. Sděl nám, Josefe, výklad toho, neb vidíme, že patříš mezi lidi dobro konající.“
- 37 I odpověděl: „Předtím než dostanete stravu, jež vám je dávána, sdělím vám výklad toho,
- 38 Pak následoval jsem náboženství předků svých, Abrahama, Izáka a Jakuba. A nehodl se pro nás, abychom cokoli k Bohu přidružovali — a v tom milost Boží je k nám i lidem, však mnozí lidé jsou nevděční.
- 39 Přátelé moji vězeňští, jsou snad rozdělení páni lepší než Bůh jediný, vše podmaňující?
- 40 Ti, které uctíváte vedle Něho, nejsou leč jména, jež dali jste jim vy i otcové vaši, a Bůh ohledně nich neseslal žádné zplnomocnění. Rozhodnutí náleží jedině Bohu a On poručil, abyste neuctivali nikoho kromě Něho. A to je náboženství neměnné, však většina lidí to neví.
- 41 Přátelé moji vězeňští, jeden z vás bude napájět pána svého vínem, a pokud o druhého jde, ten bude ukřizován a ptáci mu budou klovat do hlavy. A rozhodnuta je již věc, o níž jste žádali dobrozdání.“
- 42 A řekl tomu, o němž se domníval, že bude zachráněn: „Zmniš se o mně pánu svému!“ Však satan způsobil, že zapomněl vzpomnout Pána svého, a Josef zůstal několik let ve vězení.
- 43 Pravil král: „Viděl jsem ve snu sedm tučných krav, jež požíralo sedm krav hubených; a viděl jsem sedm zelených klasů a sedm klasů uschlých. Velmožové, vyložte mi sen můj, jste-li výkladu snů schopni.“
- 44 I řekl: „Popletené sny to jsou a my ve výkladu snů se nevyznáme.“
- 45 Tu pravil ten, jenž zachránil se z těch dvou vězňů, vzpomenuv si po čase: „Já sdělím vám výklad toho snu, pošlete-li mne.“
- 46 „Josefe spravedlivý, vylož nám sen o sedmi kravách tučných, jež budou sežrány sedmi kravami hubenými, a sen o sedmi klasích zelených a

- sedmi klasech uschlých! Možná že k lidem se vrátím a možná že vědět budou.“
- 47 Odpověděl Josef: „Budete sít sedm let podle zvyku svého a to, co sklídíte, ponechte v klasech kromě té malé části, již sníte.“
- 48 A poté později přijde sedm let suchých, jež pozřou vše, co předtím jste shromáždili, kromě malé části, již stranou uschováte.“
- 49 A po tomto přijde jeden rok, v němž lidem do-
stane se deště a v němž opět tlačit vno budou!“
- 50 A poručil král: „Přiveďte ho!“ Když přišel posel k Josefovi, řekl mu tento: „Vrať se k pánu svému a zeptej se ho, jaké byly záležitosti těch žen, jež ruce si počezaly. Pán můj o úkladech jejich dobře ví.“
- 51 Král pak otázel se těch žen: „Jaké byly vaše úmysly, když Josefa jste sváděly?“ Odpověděly: „Chraň nás Bůh, my nic špatného o něm nevíme.“ A žena velmožova řekla: „Nyní pravda jasně vystoupila, byla jsem to já, která jej sváděla, a on věru mezi pravdomluvné patří.“
- 52 „A tak je to, aby věděl, že jsem jej neoklamal ohledně skrytého a že Bůh nepřiveče úklad pro-
radných ke zdatu.“
- 53 Nevradím, že duše má je nevinná, vždyť věru duše neustále nabádá ke špatnostem, pokud se Pán můj neslituje — a Pán můj věru je odpouštějící, slitovný.“
- 54 I pravil král: „Přiveďte mi jej, já hodlám si jej pro sebe podržet!“ A když s ním promluvil, prohlásil: „Ode dneška budeš mít u nás postavení vysoké i důvěru.“
- 55 I odpověděl Josef: „Pověř mne správou nad sýp-
kami země, neb já strážce jsem pečlivý a moudrý.“
- 56 A takto jsme upevnili Josefovo postavení v zemi té a mohl se usadit, kdekoli se mu zachtělo. A my zahrnujeme milosrdenstvím Svým, koho chceme, a nedovoliíme, aby se ztratila odměna těm, kdož dobro konají.

- 57 Však odměna života onoho lepší je pro ty, kdož uvěřili a byli bohabojní.

- 58 A přišli Josefovi bratři a vešli k němu; i poznal je, však oni jeho nepoznali.
- 59 A když je zaopatřili zásobami jejich, pravil: „Přiveďte mi jednoho bratra svého od otce vašeho. Což nevidíte, že dávám mrtvy spravedlivé a že nejlepší poskytnu pohostění?“
- 60 Jestliže však jej ke mně nepřiveďte, nedostane se vám ode mne mrtvy obilí a nebudete ke mně připuštěni!“
- 61 Odpověděli: „Požádáme o něj otce jeho a určitě tak uděláme.“
- 62 A řekl Josef sluhám svým: „Dejte jim zboží jejich do zavazadel, snad poznají je po příchodu k rodině své a možná že se navrátí.“
- 63 A když vrátili se k otci svému, řekli mu: „Otec náš, byla nám odmlínuta mrtva obilí. Pošli s námi bratra našeho, abychom dostali mrtvu, my na něj dobrý pozor dáme.“
- 64 Odpověděl: „Což vaše ochrana bude jiná než předechozí ochrana jeho bratra? Však Bůh nejlepší je z ochránců a nejslitovnější ze slitovníků!“
- 65 Když otevřeli svá zavazadla a shledali, že zboží jejich jim bylo navráceno, zvolali: „Otec náš, co více si přát? Toto naše zboží bylo nám vráceno a my zásobíme rodinu svou; ochráníme bratra svého a dostaneme o náklad jednoho velblouda navíc — a to bude náklad snadný.“
- 66 Pravil otec jejich: „Nepošlu jej s vámi, pokud se mi nezavázete úmluvou před Bohem, že mi jej nazpět přiveďte, leda budete-li něčím obklopeni.“ A když se mu zavázali úmluvou, pravil: „Bůh je toho, co jsme řekli, ručitelem.“
- 67 A dodal: „Synové moji, necházejte do města jednou branou, nýbrž vejďte branami různými, já nemohu vám v ničem pomoci proti Bohu, neboť rozhodnutí je věru jen u Boha. Na Něj se

spoléhám a necht na Něj se spoléhají všichni, kdož se spoléhají.“

68 A když vešli do města tak, jak jim to poručil otec jejich, nepomohlo jim to nikterak proti Bohu. A bylo to jen přání v duši Jakubově, jež vyplnil. A byl on věru pln vědění, neboť jsme jej tomu naučili; avšak většina lidí nemá žádné vědění.

69 Když vstoupili k Josefovi, přitáhl blízko k sobě bratra svého a řekl mu: „Já jsem bratr tvůj a nemuť se kvůli tomu, co oni na mně kdysi spáchali!“

70 A když je opatřil zásobami, umístil pohár do sedla bratra svého a potom dal rozhlásit hlasatlem: „Lidé karavany, vy jste věru zloději!“

71 I řekli, zatímco se k nim blížili: „Co vlastně hledáte?“

72 Odpověděli: „Hledáme pohár králův; a ten, kdo jej přinese, dostane za odměnu velbloudí náklad. A já za to ručím.“

73 „Při Bohu,“ řekli bratři, „vždyť dobře víte, že nepřišli jsme páchat v zemi nepravosti — my věru nejsme zloději žádní.“

74 Odpověděli: „Jaká má být odplata toho, jenž jej ukradl, ukáže-li se, že jste lháři?“

75 Odpověděli: „Odplatou toho, v jehož sedle se nalezne ten pohár, budiz, aby vám byl vydán jako otrok. Takto my odměňujeme nespravedlivě.“

76 A začal prohledávat vaky jejich dříve, než vak bratra svého, až nakonec vytáhl pohár z vaku bratra svého. A takto jsme vnikli Josefovi lest, neboť nemohl podržet bratra svého podle zákona královského, leda by tak Bůh chtěl. My obdaňujeme různými stupni, koho chceme, a nad každým, kdo vědění ovládá, je vševědoudci.

77 A řekli Josefovi bratři: „Jestliže kradl, tedy již jeden z jeho bratrů kradl před ním.“ Josef pak skryl myšlenky své v duši a nedal jim nic najevo,

nybž řekl: „Jste ve velmi zlém postavení a Bůh zná nejlepší, co vypořádáte.“

78 Odpověděli: „O mocný, on má starého a letitého otce, vezmi jednoho z nás místo něho, neboť vidíme, žeš jediným z těch, kdož dobro konají.“

79 Řekl: „Bůh mě chráníž vzít někoho jiného než toho, u něhož jsme našli svůj majetek, vždyť bychom byli nespravedliví!“

80 A když se v něm zklamali, radili se tajně a nejstarší z nich řekl: „Což nevíte, že otec náš zavázal nás úmluvou před Bohem a že jsme se již předtím dopustili nespravedlnosti vůči Josefovi? Neopustím tuto zemi, dokud mi to otec můj nedovolí nebo dokud nerozhodne Bůh v můj prospěch — a On nejlepší je rozhodčí.“

81 Vraťte se k otcům našim a řekněte mu: „Otče náš, syn tvůj kradl a my dosvědčujeme jen to, co známe, a žádné tajemství nechováme.“

82 Zepec se obyvatele města, kde jsme byli, a lidí karavany, se kterou jsme šli, že vskutku pravdu hovoříme.“

83 I pravil Jakub: „O nikoliv, to duše vaše vás svedly ve věci té — leč trpělivost je překrásná a snad Bůh mi je navrátí všechny, vždyť On vševědoudci je i moudrý.“

84 A odvrátil se od nich a zvolal: „Ó jak smutno je mi po Josefovi!“ A zbledly oči jeho od zármutku a byl sklíčen.

85 I řekl: „Při Bohu, což nepřestaneš vzpomínat na Josefa, dokud nezelažbneš zármutkem anebo se nezahubíš?“

86 Řekl: „Zaluji zármutek svůj i lítost jediné Bohu a všim od Boha to, co vy nevíte.“

87 Synové moji, jděte a pátrejte po Josefovi a bratru jeho! A neztrácejte naději v laskavost Boží, vždyť jen lidé nevěřící ztrácejí naději v laskavost Boží!“

88 Když pak přišli k Josefovi, pravili: „O mocný, přišlo na nás a rodinu naši neštěstí. Přinesli jsme

zboží bezvýznamné hodnoty, dej nám plnou míru obilí a ukaž se vůči nám štedrý, vždyť Bůh věru odměňuje ty, kdož jsou štedří.“

89 I řekl: „Zdaž jste si vědomi toho, co jste udělali Josefovi a bratru jeho ve své pošetilosti?“

90 Právili: „Jsi vskučku Josef?“ Odpověděl: „Ano, já jsem Josef a toto je můj bratr. Bůh nás zahrnul milostí svou a věru ten, kdo je trpělivý a bohabojný... a Bůh věru nedopustí, aby ztratila se odměna těch, kdož dobro konají.“

91 Právili: „Při Bohu, Bůh ti dal vskučku přednost před námi, zatímco my byli jsme věru hříšníci!“

92 Odpověděl: „Nechť na vás dnes nepadne žádná věcinka! Bůh vám odpustí, vždyť On nejsilovnější je ze slitovníků!“

93 Odejděte s touto mou košilí a vložte ji na tvář otce mého a on znovu nabude zraku! A potom ke mně přijďte s celou rodinou svou všichni!“

94 A když se karavana vracela, pravil otec jejich: „Já doopravdy cítím vůni Josefovu! Kéž byste mne nepokládali za blouznivce.“

95 Odpověděli: „Při Bohu, tys opět ve starém svém bludu!“

96 A když přišel posel se zvěstí radostnou a vložil mu košili na tvář, stal se Jakub opět vidoucím a řekl: „Což neřekl jsem vám, že vím od Boha to, co vy nevíte?“

97/96 Právili: „Otče náš, pros za nás Boha o odpustění hříchů našich, vždyť my věru jsme byli hříšníci.“

98/97 Řekl: „Budu prosit Pána svého o odpustění pro vás — a On věru je odpouštějící, slitovný.“

100/99 A když všichni přišli k Josefovi, přitáhl blízko k sobě rodiče své a řekl: „Vstupte do Egypta v bezpečí, chce-li tomu Bůh!“

101/100 A uvedl rodiče své na trůn, zatímco ostatní se mu klaněli padajíce na tváře. Pak pravil: „Otče můj, toto zde je výklad mého snu dávného a Pán můj jej uskutečnil. A byl vůči mně dobro-

titý, když mne vyvedl z vězení a přivedl vás z pouště poté, co satan způsobil roztržku mezi mnou a bratry mými. Pán můj je věru obratný v tom, co chce, a On vševedoucí je i moudrý. Pane můj, Tys mne obdaril částí moci královské a naučil mne výkladu záhad; tvůrce nebes a země, Tys mým ochráncem na tomto i onom světě, povolal mne k Sobě oddaného do vůle Tvé a připoj mne k bezúhonným!“

102/101

A toto je jedna ze zvěstí o nepoznatelem, jež ti zjevujeme, neboť tys nebyl u nich, když shodli se vespolek na svém činu a úklady strojili. Však většina lidí, i kdybys po tom sebevce toužil, nebude věřit!

103/102

Nežádáš od nich za to odměnu žádnou a není ti leč připomenutí lidstvu veškerému. Kolik je na nebesích i na zemi znamení, kolem nichž chodí a od nichž se odvracejí!

103

Mnozí z nich v Boha nevěří, aniž by k Němu zároveň jiné nepřidružovali.

104

Což jsou si tak jisti, že nepostihne je úder trestu Božeho anebo že je nezasluhne Hloda znečastán, aniž o tom budou mít tušení?

105

Rei: „Toto je cesta má. Volám vás k Bohu viditelným důkazem, já i ty, kdož mne následují. Sláva Bohu, že nejsem jedním z modloslužebníků!“

106

A také před tebou jsme vyslali pouze lidi z obyvatel měst, jimž dostalo se vnuknutí. Což nechodili po zemi, aby viděli, jaký byl konec těch, kdož před nimi byli? Však přibýtek v životě budoucím je lepší pro ty, kdož bohabojní byli. Což k rozumu nepřijdete?

107

A když si pak poslové zouřili a již se domnívali, že za lhaře jsou pokládáni, přišla k nim Naše pomoc vítězná. A byl zachráněn ten, koho jsme chtěli, však nelze odvrátit přímost Naši od lidu hříšného.

108

109

110

332